

[Nyboe Andersen.]

det ikke var stort værre end gennemsnittet af de fleste af de lande, vi handler med, og inflationsgraden var ikke faretruende for konkurrenceevnen. Jeg må sige, at jeg tror, at denne filosofi, man trøster sig med: bare vores inflation ikke er stærkere end gennemsnittet, så gør det ikke så meget, er en meget farlig filosofi.

Vi får i dette år et underskud på mindst 3½ mia kr. på betalingsbalancen, i dette år, hvor EF-tilslutningen vil give os over 2 mia kr. netto i forbedring af denne balance. I en sådan situation nytter det minsandten ikke at henvise til, at vores inflation ikke er så slem, at den ikke er værre end gennemsnittet. Den er under alle omstændigheder for et sådant land i en sådan situation alt for stærk.

Det viser sig jo også, at industrien ikke kan leve op til de forventninger, som man har næret om en stigning i industrieksporten på baggrund af den højkonjunktur, der er i udlandet. Hvis vi tager tallene for august, ser vi jo, at industrieksporten kun steg 11,5 pct., hvor man i den økonomiske oversigt for bare 14 dage siden regnede med, at stigningen skulle være 20 pct. i gennemsnit for det sidste halvår. Der er god grund til at gøre noget ved inflationen. Det er ikke nok at bekæmpe nogle af dens uheldige virkninger. Det er nødvendigt, hvis det ikke skal være mundsvejr, at man går løs på årsagerne, og årsagerne er både det efterspørgselspres, vi lider under, og den selvforstærkende spiral mellem lønninger og priser, som er i gang, og som statsministeren faktisk også taler om i åbningstalen. Det er på begge disse punkter, venstre vil sætte ind.

Så kritiserede økonomiministeren vort forslag, mente ikke, det var effektivt og socialt rimeligt. Han hævdede først, at det ikke giver fuld compensation, fordi den typiske lønmodtager i dyrtidsportioner efter skat ville få udbetalt 700 kr., mens vores skattefradrag kun ville give ham i gennemsnit omkring 550 kr. Hr. Kjeld Olesen var inde på det samme, hvad det ikke blev mere rigtigt af. Forskellen ligger jo deri, som det klart og tydeligt fremgår af forslaget, at hvis man sparer erhvervslivet for en timelønsforhøjelse på 1 kr. 20 øre, så får man også mindre prisstigninger, end man ellers ville have fået, og det er naturligvis det, der berettiger til,

at skattefradraget ikke er helt så stort som de 700 kr., man ville få udbetalt efter skat.

Økonomiministeren spurgte, hvordan ordningen skulle afvikles. Den er klart tænkt som en midlertidig ordning for 1974 for at få brudt denne løn-pris-spiral, der netop til næste år ville betyde særlig meget. Fra begyndelsen af 1975 skal der jo under alle omstændigheder træffes en ny ordning i forbindelse med betænkning fra pristalskommissionen og i forbindelse med forhandlinger om en ny overenskomst, og så må en afvikling af denne ordning gå ind deri.

Så mente økonomiministeren, at forslaget ikke vil dæmpe inflationen, fordi længslidningen bare bliver så meget stærkere. Men det er jo netop ikke meningen, at forslaget skal stå alene, det forudsætter, at efterspørgselspresset fjernes, og det er med det forslag for øje, at vi har foreslået en større nedsættelse af de offentlige udgifter end den, regeringen hidtil har villet være med til. Jeg vil da egentlig gerne spørge ministeren: tror regeringen ikke på, at efterspørgselspresset kan fjernes til næste år? Tror man, at der også næste år vil være et stærkt efterspørgselspres, som gør det muligt at få hvilke som helst lønstigninger i længslidning? Tror man ikke på de forslag, man selv fremsætter for at fjerne dette efterspørgselspres? Tror man ikke, at de forslag er effektive? Vi vil i alt fald gerne fra venstres side være med til en politik, der fjerner efterspørgselspresset, og hvis vi gør det, så kan jeg ikke se, der er risiko for, at der skulle komme en ekstra længslidning, som kunne opveje dette, at de tre portioner fjernes. Omvendt mener vi, at det ikke er nok at fjerne efterspørgselspresset, hvis vi bare lader svikmøllen rulle videre gennem hele 1974.

Jeg vil gerne takke budgetministeren for tilsagnet om nærmere forhandling om venstres spareplan og om vores forslag om en udgiftsreform for det kommende år. Jeg skal nøjes med til begge ministre at sige, at forslaget for 1974-75 har jo måttet baseres på regeringens budgetoverslag af den enkle grund, at finansplanen ikke giver specificerede oplysninger om de enkelte poster, og derfor kan vi nok skønne over det samlede resultat, men ikke angive præcise aktuelle ajourførte tal for alle de enkelte poster.

Vi tror ikke fra venstres side, at de forslag, regeringen hidtil har vist os, alt i alt